31 DECEMBRIE

SLUJBA SF.CUVIOASE MELANIA DE LA ROMA

MINEIUL-GR

Ἡ ἁγία
ΜΕΛΑΝΗ
ΔΕΗΣΙΣ
ΕΙΣ ΜΝΗΜ
ΜΕΛΑΝΙΑΣ Κ

31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ ΜΕΛΑΝΗ ΟΣΙΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΜΕΓΑΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, ὁ Προοιμιακός, καὶ τό· *Μακάριος ἀνήρ.* Εἰς δὲ τό· *Κύριε ἐκέκραξα,* ἱστῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἁγίας Μελάνης. Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεὶς

Ἡ ταῖς Ἀγγέλων χορείαις συναφθεῖσα· ὅτε σε ὁ ἔνθεος ἔρως ἀνέφλεξε, καὶ ὑπερίπτασθαι ἔπεισε τῶν ὁρωμένων, δι' ἀπαθείας καὶ καθαρότητος, τότε σου τὸν σύνευνον, λόγοις ἐζώγρησας, θεοπειθέσι τὴν ἄστατον, ἀποβαλέσθαι, τύρβην τοῦ βίου τὴν διαρρέουσαν· ὅθεν σὺν τούτῳ τὴν αἰώνιον, εὗρες ζωὴν καὶ ἀπόλαυσιν, δυσωποῦσα Μελάνη, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ τῶν Ἀγγέλων ποθήσασα τὸν βίον, ὅτε τὴν ἐνήδονον τρυφὴν διέπτυσας, τῇ ἐγκρατείᾳ σχολάζουσα, καὶ ἀγρυπνίᾳ, καὶ χαμευνίᾳ, καὶ ταπεινότητι, τότε καθαρώτατον, σκεῦος γεγένησαι, Πνεύματος θείου χαρίσμασι, περιφανέσι, κεκοσμημένη πρὸ τούτου πάνσοφε· ὅθεν πρὸς ζῆλον, σοῦ τὸν ἔνθεον, ἐφειλκύσω λαοὺς καὶ

προσήγαγες, τῷ Δεσπότῃ Μελάνη, καὶ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἡ καλλοναῖς ἀρετῶν ὡραϊσμένη, ὅτε τὸν σωτήριον λόγον ἐπλήρωσας, καὶ διανείμασα δέδωκας, τὰς μυριάδας, τοῦ σοῦ χρυσίου πτωχοῖς καὶ πένησι· τότε τὸν οὐράνιον ὄλβον ἀπείληφας, δικαιοσύνην πλουτήσασα, καὶ ἀφθαρσίαν, καὶ ἀπολύτρωσιν Πανσεβάσμιε· ὅθεν τιμῶμεν σοῦ τὴν κοίμησιν, καὶ ἐκτενῶς δυσωποῦμέν σε, ἱκετεῦσαι τὸν Κτίστην, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἕτερα. Ἦχος πλ. δ'. Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Μῆτερ, ὦ Μελάνη ἔνδοξε, Εὐαγγελίου φωνήν, ἐνηδόνως ὡς ἤκουσας, Χριστοῦ μακαρίζοντος, δι' Αὐτὸν τοὺς θελήσαντας, ὅλῃ καρδίᾳ κόσμον ἀρνήσασθαι, εὐθὺς ἠρνήθης πάντα τὰ θέλγοντα, πλοῦτον τὸν ῥέοντα, καὶ συζύγου ἔρωτα καὶ ἡδονάς, δόξαν τε ἐπίκηρον, καὶ γένος ἔκλαμπρον.

Δός μοι, ὦ Μελάνη ἔκπαγλε, ἀναβοῶ σοι θερμῶς, μελανώσας τὸ ἄμφιον, ψυχῆς τὸ θεότευκτον, συμμαχίᾳ ἀλάστορος, ῥοὰς δακρύων ἀποπλυνούσας με, παθῶν αἰτίας μου ἀποκόπτουσα, πένθος διδάσκουσα, καὶ θανάτου μνήμην τε διηνεκῆ, δι' ὧν εἰς κατάνυξιν, ὁδηγηθήσομαι.

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, τῆς Μελάνης ἑώρακαν, βιωτὴν τὴν ἐξαίσιον, τὴν διὰ Χριστὸν νέκρωσιν, παντὸς θελήματος καὶ ἐφέσεως,

πῶς ἀρνηθεῖσα κόσμου τὰ θέλγητρα, κούφως ἐπέτασεν, πρὸς ὁδοὺς ἀσκήσεως ὥσπερ δορκάς, καὶ διψῶσα ἔλαφος, ὕδωρ ἀλλόμενον.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Εὐφραινέσθω Σιὼν ἡ οὐράνιος, καὶ Ἱερουσαλὴμ ἡ ἐπίγειος. Σήμερον γὰρ ἐμφανῶς ὁρᾶται, ἡ ἑνότης αὐτῶν, ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Ὁσίας Μελάνης. Ἀδέτω καὶ Ῥώμη ἡ περίδοξος, τὰ σπάργανα ταύτης ὡς ὄργανον κατέχουσα. Σταλάξατε γλυκασμὸν οἱ Παρθενῶνες, καὶ αἱ χορεῖαι τῶν Ὁσίων, ταῖς τοῦ Πνεύματος αὔραις, ψάλλατε τῇ μητρὶ ἡμῶν ψάλλατε. Χαίροις, λέγοντες, τὸ ἔμψυχον τῶν ἀρετῶν ἄγλαμα, καὶ ἡ ζῶσα στηλογραφία τῆς διὰ Χριστὸν νεκρώσεως· χαίροις, τῆς κατ’ ἄμφω ἀγάπης ἀετὸς ὁ ὑπόπτερος· χαίροις, τρυγὼν ἡ φιλέρημος, καὶ ἀηδὼν ἡ καλλικέλαδος Ἄσματος τῶν Ἀσμάτων· χαίροις, ὄρνις ἡ φιλόστογος, ἡ ἐπωάσασα τὰς μοναχικὰς καρδίας, τῷ τῶν ἀγαπητικῶν προσψαύσεων φίλτρῳ. Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, τῷ σὲ δοξάσαντι Μῆτερ Ὁσία, καὶ διὰ σοῦ παρέχοντι ἡμῖν, τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. α'. Ἰωάννου Μοναχοῦ

Εὐφραινέσθωσαν οἱ οὐρανοί, καὶ ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ· σήμερον γὰρ ἀληθῶς, μία ποίμνη γέγονεν Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων. Ὢ τοῦ θαύματος! ὁ ἀόρατος ὁρᾶται, ὁ ἀχώρητος χωρεῖται, ὁ ἄναρχος ἄρχεται, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ Υἱὸς ἀνθρώπου γίνεται, καὶ

Παρθένος ἀπείρανδρος, Μήτηρ ὁρᾶται Θεοῦ, καὶ ἡ Μήτηρ μετὰ κύησιν, Παρθένος εὑρίσκεται, ὁ σαρκωθεὶς Λόγος τοῦ Πατρός, ἐν φάτνῃ ἀνακέκλιται, καὶ Ποιμένες κήρυκες, κοινωνοὶ τοῦ μυστηρίου γίνονται, Μάγοι ἐξ ἀνατολῶν τὰ δῶρα προσεκόμιζον, ὑπὸ ἀστέρος ὁδηγούμενοι, καὶ τὸν τεχθέντα Σωτῆρα προσεκύνησαν. Μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς φιλέορτοι, τοὺς τῆς καρδίας θησαυροὺς προθύμως ἀνοίξαντες, προσάξωμεν αὐτῷ πράξεις ἀγαθάς, πίστιν, ἐλπίδα καὶ ἀγάπην, ὡς χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν, τῶν Ἀσωμάτων τὴν φωνὴν βοῶντες αὐτῷ. Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία, τῷ ἐλθόντι σῶσαι ἐκ φθορᾶς, τὸ γένος ἡμῶν.

Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. λα' 10-31)

Γυναῖκα ἀνδρείαν τίς εὑρήσει; τιμιωτέρα δέ ἐστι λίθων πολυτελῶν ἡ τοιαύτη. Θαρσεῖ ἐπ αὐτῇ ἡ καρδία τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, ἡ τοιαύτη καλῶν σκύλων οὐκ ἀπορήσει· ἐνεργεῖ γὰρ τῷ ἀνδρὶ ἀγαθὰ πάντα τὸν βίον. Μηρυομένη ἔρια καὶ λίνον ἐποίησεν εὔχρηστον ταῖς χερσὶν αὐτῆς. Ἐγένετο ὡσεὶ ναῦς ἐμπορευομένη μακρόθεν, συνάγει δὲ, αὐτῆς τὸν πλοῦτον. Καὶ ἀνίσταται ἐκ νυκτῶν καὶ ἔδωκε βρώματα τῷ οἴκῳ καὶ ἔργα ταῖς θεραπαίναις.

Θεωρήσασα γεώργιον ἐπρίατο, ἀπὸ δὲ καρπῶν χειρῶν αὐτῆς κατεφύτευσε κτῆμα. Αναζωσαμένη ἰσχυρῶς τὴν ὀσφὺν αὐτῆς ἤρεισε τοὺς βραχίονας αὐτῆς εἰς ἔργον. Ἐγεύσατο ὅτι καλόν ἐστι τὸ ἐργάζεσθαι καὶ οὐκ ἀποσβέννυται ὁ λύχνος αὐτῆς ὅλην τὴν νύκτα. Τοὺς πήχεις αὐτῆς ἐκτείνει ἐπὶ τὰ συμφέροντα, τὰς δὲ χεῖρας αὐτῆς ἐρείδει εἰς ἄτρακτον. Χεῖρας δὲ αὐτῆς διήνοιξε πένητι, καρπὸν δὲ ἐξέτεινε πτωχῷ. Οὐ φροντίζει τῶν ἐν οἴκῳ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ὅταν που χρονίζῃ· πάντες γὰρ οἱ παρ' αὐτῆς ἐνδεδυμένοι εἰσί. Δισσὰς χλαίνας ἐποίησε τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, ἐκ δὲ βύσσου καὶ πορφύρας ἑαυτῇ ἐνδύματα. Περίβλεπτος δὲ γίνεται ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἐν πύλαις, ἡνίκα ἂν καθίσῃ ἐν συνεδρίῳ μετὰ τῶν γερόντων κατοίκων τῆς γῆς. Σινδόνας ἐποίησε καὶ ἀπέδοτο τοῖς Φοίνιξι, περιζώματα δὲ τοῖς Χαναναίοις. Ἰσχὺν καὶ εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο καὶ εὐφράνθη ἐν ἡμέραις ἐσχάταις. Στόμα αὐτῆς διήνοιξε προσεχόντως καὶ ἐννόμως καὶ τάξιν ἐστείλατο τῇ γλώσσῃ αὐτῆς. Στεγναὶ διατριβαὶ οἴκων αὐτῆς, σῖτα δὲ ὀκνηρὰ οὐκ ἔφαγε. Τὸ στόμα δὲ ἀνοίγει σοφῶς καὶ νομοθέσμως, ἡ δὲ ἐλεημοσύνη αὐτῆς ἀνέστησε τὰ τέκνα αὐτῆς καὶ ἐπλούτησαν καὶ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ᾔνεσεν αὐτήν. Πολλαὶ θυγατέρες ἐκτήσαντο πλοῦτον, πολλαὶ ἐποίησαν δύναμιν, σὺ δὲ ὑπέρκεισαι καὶ ὑπερῆρας πάσας. Ψευδεῖς ἀρέσκειαι καὶ μάταιον κάλλος γυναικός· γυνὴ γὰρ συνετὴ εὐλογεῖται, φόβον δὲ Κυρίου αὕτη αἰνείτω.

Δότε αὐτῇ ἀπὸ καρπῶν χειλέων αὐτῆς καὶ αἰνείσθω ἐν πύλαις ὁ ἀνὴρ αὐτῆς.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. 3, 1-9)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἅψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι. Καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δέ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπὶς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὁλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τούς αἰῶνας, οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ζ'.7)

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιά δὲ ἐστι φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν

μεταξὺ ἁμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Λιτή. Ἦχος α΄.

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, πᾶσα ἡ γῆ χαρμοσύνως ψάλλει. Ἄκουσον οὖν καὶ εὐφράνθητι Σιών, καὶ ἀγαλλιᾶσθε αἱ θυγατέρες τῆς Ἰουδαίας. Ὅτι ἡ ἐκ περιφανοῦς Ῥώμης περιφανεστέρως, βλαστήσασα Μελάνη, ὁσιακῶς κατηγλάϊσε τόπους ἡμῶν ἁγίους. Ἔρωτι θείῳ ὄρη ἀρωμάτων κατέλαβε φυγοῦσα, καὶ εἰς ὀσμὴν μύρων τοῦ γλυκυτάτου Νυμφίου ἔδραμε. Γεωργήσασα δὲ ἀσκητικοῖς καμάτοις, καρδίας τὴν ἄμπελον, οἶνον νηφαλίου μέθης, πάντας ἐπότισεν. Αὐτῆς πρεσβείαις Κύριε, ὁ ἐν Βηθλεὲμ πτωχεύσας δι’ ἐμέ, πλούτισόν με καρδίᾳ καθαρᾷ καὶ θεοπρεπεῖ φρονήματι, ἵνα μετανοίας φαιδραῖς λαμπάσιν, ὑπαντήσω Σε, τῷ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος γ΄.

Εἰς τὰ ὦτα Κυρίου Σαβαώθ, εἰσελήλυθεν ἡ κραυγὴ τῆς καρδίας σου, Μελάνη πανοσία. Ποῦ,

Νυμφίε μου, ποιμαίνεις τὰ πρόβατά σου, ποῦ, Νυμφίε μου, κοιτάζεις ἐν μεσημβρίᾳ; Ἵνα εὑροῦσα εὕρω τὸν ποθούμενον, δι' ὃν σκύβαλα ἡγησάμην ἅπαντα τὸν βίον μου. Γενοῦ, Ἰησοῦ μου, συγκοιταζόμενος καὶ συνανιστάμενός μοι ἐν ὅλῃ τῇ ζωῇ μου. Γενοῦ μοι τὰ πάντα, ἃ διὰ Σὲ κατέλιπον. Καὶ οὕτω ἀξιώσας με μερίδος τῶν ἠγορασμένων ἀπὸ τῆς γῆς, ποίησον συγκληρονόμους ἐν αὐτῇ, πάντας τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην, τῆς κοιμήσεώς μου δέομαι.

Ἦχος πλ. β΄.

Μελάνη Ὁσία Μῆτερ, Ῥώμης τὸ βλάστημα, Σιωνίτιδος γαία τὸ καύχημα, καῖ οἰκουμένης τὸ ἀγλάϊσμα, πρέσβευε δεόμεθά σου ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πόθῳ προσκυνούντων σου τὴν ἅλυσιν, δι' ἧς τὸ σεπτόν σου περιέζωσας σῶμα, ἐναγκαλισθεῖσα τὸ τῆς δουλείας πρόσχημα, ἵνα σάρκα ἐλευθερώσεις, ἐκ τοῦ δεμσοῦ τῶν παθῶν, κόσμου τε καὶ κοσμοκράτορος. Βασιλεύσασα δὲ ἐπ' αὐτῶν, συμβασιλεύεις ἀγαλλομένη, τῷ Βασιλεῖ τῶν αἰώνων Χριστῷ, τῷ παρέχοντι ἡμῖν διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Χαίροις ἐν Κυρίῳ, Μελάνη παντευλόγητε, ἡ σκορπίσασα μυριάδας χρυσίου, εἰς χεῖρας ἐνδεῶν καὶ πενήτων. Διὸ ἡ δικαιοσύνη σου μένει εἰς τὸν αἰῶνα, Δαυϊτικῶς ἀδομένη, ἐν οὐρανοῖς δὲ μισθὸν τῶν καμάτων σου ἀπολαμβάνουσα., σκόρπισον δεόμεθα καὶ ἡμῖν, φιλοπτωχείας σου τὸν πλοῦτον,

ἀγάπης τὸν θησαυρόν, σωφροσύνης τὸν ὄλβον, καὶ ζωοποιοῦ νεκρώσεις τὸ ᾆσμα, ἵνα σῇ πρεσβείᾳ, τὴν στενὴν ὁδὸν βαδιοῦντες, καταξιωθῶμεν ἀπολαῦσαι Τριαδικῆς Θεότητος τὴν θέαν, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.

Παράδοξον μυστήριον οἰκονομεῖται σήμερον. Καινοτομοῦνται φύσεις, καὶ Θεὸς ἄνθρωπος γίνεται ὅπερ ἦν μεμένηκε, καὶ ὃ οὐκ ἦν προσέλαβεν, οὐ φυρμὸν ὑπομείνας, οὐδὲ διαίρεσιν.

Ἀπόστιχα στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν

Μάγοι ἀνατολῶν Βασιλεῖ τῷ ἐκ Παρθένου Βασιλίδος ἐκλάμψαντι, ἁπάντων Θεῷ καὶ Κτίστῃ, καὶ Βασιλεῖ ἀληθεῖ, δῶρα προσκυνοῦντες προσεκόμισαν· πρὸς οὓς ἡ Πανάμωμος, ἐκπλαγεῖσα ἐφθέγγετο. Εἴπατε δή μοι, οἱ τὸ πῦρ καὶ τὸν ἥλιον, σεβαζόμενοι, καὶ ἐν σκότει βαδίζοντες, πῶς τὸν ὑπὲρ κατάληψιν, φωτίζοντα σύμπαντα, ἔγνωτε σάρκα λαβόντα, καὶ ἐν σπηλαίῳ, τικτόμενον, ἐν γῇ καὶ δι' οἶκτον, παρεχόμενον τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος;

Στίχ. *Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.*

Λόγοις ἀκολουθοῦντες ἡμεῖς, τοῦ Βαλαὰμ πρὸς τὴν ἁγνὴν ἀπεκρίθησαν, οἱ Μάγοι, παρετηροῦμεν,

ἀνατολὴν καθαροῦ, καὶ λαμπροῦ Ἀστέρος, προσγενήσεσθαι, καὶ δὴ θεασάμενοι, ἀσυνήθη φαινόμενον, τοῦτον ἀρτίως, ὑπ' αὐτοῦ ὁδηγούμενοι, οὐκ ὠκνήσαμεν, τὴν πορείαν ποιήσασθαι. Τὶς οὖν ὁ ταῖς ἀγκάλαις σου, ὡς βρέφος κρατούμενος; πῶς μυστηρίῳ τοιούτῳ, καθυπουργῆσαι ἠξίωσαι, σεμνὴ Παναγία; δι' οὗ εὕρατο ὁ κόσμος, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. *Ἐκ γαστρὸς πρὸ Ἑωσφόρου ἐγέννησά σε, ὤμοσε Κύριος, καὶ οὐ μεταμεληθήσεται. Σὺ Ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.*

Λέξω πυνθανομένοις ὑμῖν, τὰ ὑπὲρ λόγον καὶ διάνοιαν ἅπασαν, ἡ Κόρη φησὶ τοῖς Μάγοις· βλέπω γὰρ νεύσει ὑμᾶς, ἀφικέσθαι ὧδε τοῦ παιδίου μου. Καινὰ καὶ παράδοξα, ὡς ὁρᾶτε τὰ πράγματα· ὁ γὰρ ἀχρόνως, τῷ Πατρὶ συννοούμενος, τὴν πτωχείαν μου, ἑκουσίως ἐφόρεσεν, ὅπως καταπλουτήσειε, τοὺς γνώμῃ πτωχεύσαντας, καὶ Παραδείσου τὴν θείαν, διαγωγὴν ἀπολέσαντας. Αὐτὸς ἐστιν οὗτος, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος α'.

Τὴν παγκόσμιον δόξαν, τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, θεασαμένη Ὁσία, δόξης ἐπικήρου κατεφρόνησας καὶ Αὐτοῦ τὸν ζυγὸν ἐπαυχένθιον δεξαμένη, τὸν σύνευνον ἔπεισας, θεοειδέσι λόγοις σου, ἵνα ἀγγελικὴν πολιτείαν, ἐπὶ γῆς βιώσητε. Πλοῦτον τοῖς πένησιν εὐαγγελικῶς διανέμοντες, καὶ ἀποστολικῶς βαδίζοντες, πτωχοὶ γεγόνατε, διὰ τὸν ἐν Βηθλεὲμ πτωχεύσαντα, ἵνα καὶ συμμέτοχοι, τοῦ πλούτου τῆς

Αὐτιοῦ Βασιλείας, ἀναφανῆτε ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, ἐν Βηθλεὲμ ἀκούω, ὑπὸ Ἀσωμάτων σήμερον, τῷ ἐπὶ γῆς εἰρήνην, εὐδοκήσαντι γενέσθαι. Νῦν ἡ Παρθένος οὐρανῶν πλατυτέρα, ἐξανέτειλε γὰρ φῶς τοῖς ἐσκοτισμένοις καὶ ταπεινοὺς ὕψωσε, τοὺς ἀγγελικῶς μελῳδοῦντας· δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὁσίως ἀνύσασα τῶν ἀρετῶν τὴν ὁδόν, τῷ Λόγῳ νενύμφευσαι ὦ Ἀνυσία σεμνή, καὶ χαίρουσα ἤθλησας, αἴγλῃ δὲ ἀπαθείας, λαμπρυνθεῖσα Μελάνη, ἤστραψας ἐν τῷ κόσμῳ, ἀρετῶν λαμπηδόνας, καὶ νῦν ἡμῖν ἱλεοῦσθε, Χριστὸν τὸν Κύριον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.

Ἡ γέννησίς σου Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ, τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως· ἐν αὐτῇ γὰρ οἱ τοῖς ἄστροις λατρεύοντες, ὑπὸ ἀστέρος ἐδιδάσκοντο, σὲ προσκυνεῖν, τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, καὶ σὲ γινώσκειν ἐξ ὕψους ἀνατολήν, Κύριε δόξα σοι.

Ἀπόλυσις.

ΟΡΘΡΟΣ

Μετὰ τὴν α’ Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Γλυκασμῷ τῷ Ἰησοῦ, καὶ καλλοναῖς τῶν ἀρετῶν, κατεφαίδρυνας σεμνή, ἀγγελικὴν σου βιοτήν, ὅτε ὁ ἔρως σὲ ἀνέφλεξεν, ὁ ἐνθεώτατος. Σύνευνον γὰρ σόν, θερμοῖς σου λόγοις ζωγρεῖς, καὶ ἅμα σὺν αὐτῷ, πρὸς ἀγῶνας χωρεῖς, κατὰ παθῶν καὶ φύσεως, τοῦ κόσμου τε καὶ δεινοῦ κοσμοκράτορος. Διὸ βοῶ σοι· Μελάνη Μῆτερ, σῶσόν με ταῖς εὐχαῖς σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ὁ ἀχώρητος παντί, πῶς ἐχωρήθη ἐν γαστρὶ; ὁ ἐν κόλποις τοῦ Πατρός, πῶς ἐν ἀγκάλαις τῆς Μητρός; πάντως ὡς οἶδεν ὡς ἠθέλησε καὶ ὡς ηὐδόκησεν· ἄσαρκος γὰρ ὢν, ἐσαρκώθη ἑκών· καὶ γέγονεν ὁ Ὢν ὃ οὐκ ἦν δι' ἡμᾶς· καὶ μὴ ἐκστὰς τῆς φύσεως, μετέσχε τοῦ ἡμετέρου φυράματος. Διπλοῦς ἐτέχθη, Χριστὸς τὸν ἄνω, κόσμον θέλων ἀναπληρῶσαι.

Μετὰ τὴν β’ Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον Σου Σωτήρ.

Ἀστράπτεις ἐν τῇ γῇ, βιοτῇ σου ἁγίᾳ, Μελάνη θαυμαστή, ἡ σκορπίσασα πλοῦτον, καὶ δόξαν τὴν ἐπίζηλον, διὰ μόνον τὸν Κύριον, Ὃν ἱλέωσας, ἐν ξενιτείᾳ τελείᾳ, βίᾳ φύσεως, καὶ χαμευνίᾳ καὶ δίψῃ, καὶ πόνοις καὶ δάκρυσι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἐτέχθης ἐν σαρκί, ἐξ ἁγίας Παρθένου, ἀτρέπτως Βασιλεῦ, Βηθλεὲμ ἐν Σπηλαίῳ· διὸ ὕμνον μεθέορτον, τῇ ἀφράστῳ γεννήσει σου, ἀναμέλποντες δοξολογοῦμεν Οἰκτίρμον, τὸ σὸν ἔλεος δι᾽ οὗ τῆς πάλαι κατάρας, ἡμᾶς ἠλευθέρωσας.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ΄.
Αὐλῶν ποιμενικῶν.

Μελάνης ἐν Σιών, μελῳδούσης ᾆσμα, νεκρώσεως σαρκός, τῆς ὑπὲρ τὴν φύσιν, ἀκουτίσθητε πάντες οἱ τὸν Νυμφίον ἀκολουθήσαντες, πάντες περιβληθῆναι ὥσπερ στολήν, τὸν Χριστὸν θελήσαντες, οἱ γυμνωθέντες τοῦ κόσμου καὶ παθῶν, χοροὶ τῶν μονοτρόπων.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Αὐλῶν ποιμενικῶν, μελῳδούντων ᾆσμα, στρατὸς ἀγγελικός, ἐπεφώνει λέγων· αἶνον ᾄσατε θεῖον, οἱ τῶν θρεμμάτων ἡγεμονεύοντες, κράξατε ἀνυμνοῦντες, ὅτι ἐτέχθη Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Εἶτα, οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ α᾽ Ἀντίφωνον τοῦ δ᾽ ἤχου.

Προκείμενον: *Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου Αὐτοῦ.*

Στ.: *Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.*

Εὐαγγέλιον, Ὁσιακόν.

Ὁ Ν᾽ ψαλμός.

Δόξα: *Ταῖς τῆς Σῆς Ἁγίας...*
Καὶ νῦν: *Ταῖς τῆς Θεοτόκου...*
Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β΄. Στ.: *Ἐλέησόν με ὁ Θεός...*

Μελάνη Ὁσία Μῆτερ, Ῥώμης τὸ βλάστημα, Σιωνίτιδος γαία τὸ καύχημα, καῖ οίκουμένης τὸ άγλάϊσμα, πρέσβευε δεόμεθά σου ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πόθῳ προσκυνούντων σου τὴν ἅλυσιν, δι᾽ ἧς τὸ σεπτόν σου περιέζωσας σῶμα, ἐναγκαλισθεῖσα τὸ τῆς δουλείας πρόσχημα, ἵνα σάρκα ἐλευθερώσεις, ἐκ τοῦ δεμσοῦ τῶν παθῶν, κόσμου τε καὶ κοσμοκράτορος. Βασιλεύσασα δὲ ἐπ᾽ αὐτῶν, συμβασιλεύεις ἀγαλλομένη, τῷ Βασιλεῖ τῶν αἰώνων Χριστῷ, τῷ παρέχοντι ἡμῖν διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἶτα, οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς καὶ τῆς Ἁγίας Μελάνης. Θεοφάνους.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου

Παθῶν ἀμαυρότητι, μελανωθέντα με πάντοθεν, λαμπρύνας καθάρισον, ταῖς φωτοβόλοις εὐχαῖς, τῆς Ὁσίας σου, φιλάνθρωπε Μελάνης, καὶ ταύτην γεραίροντι, λόγον μοι ἔμπνευσον.

Θερμῶς ἠκολούθησας, τῷ διὰ σὲ τὸν ἑκούσιον, Σταυρὸν ὑπομείναντι, ἐπ' ὤμων φέρουσα, Παμμακάριστε, προθύμως τὸν σταυρόν σου, καὶ τούτου ἐφύλαξας, τὰ δικαιώματα.

Γονέων προσπάθειαν, καὶ τῆς σαρκὸς ἡδυπάθειαν, τελείως ἐξέκλινας, μόνον ποθήσασα, τὸ

ἐράσμιον, Χριστοῦ θεόφρον κάλλος, οὗ πάντα ἐφίεται, λόγου μετέχοντα.

Κλοιὸν ἀπορρίψασα, τῆς σαρκικῆς συμβιώσεως, τὸν σύζυγον ἔπεισας, σὺν σοὶ τὸν θεῖον ζυγόν, ἐπαυχένιον, καὶ φέρειν καὶ βαδίζειν, ὁδὸν τὴν εἰσάγουσαν, εἰς τὰς ἀΰλους μονάς.

Θεοτοκίον

Πτωχεύει ὁ πλούσιος, ἐμὲ πλουτίζων θεότητι, κακῶς τὸν πτωχεύσαντα, τῇ ἀκρασίᾳ μου, καὶ ὁ ἄναρχος, ἀρχὴν ἰδοὺ λαμβάνει, ἐκ Κόρης τικτόμενος, νῦν τῆς θεόπαιδος.

Ὠδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ

Τῆς πρὸς τὰ κάτω, ἀποστᾶσα ῥοπῆς ὅλην δέδωκας, τὴν ῥοπὴν πανευσεβῶς, τῆς προαιρέσεως Ἔνδοξε, μόνα πρὸς τὰ μένοντα καὶ αἰωνίζοντα.

Καὶ φθεγγομένη, καὶ σιγῶσα ἐδείχθης παραίνεσις, ἀστηρίκτων στηριγμός, μοναζουσῶν ὑποτύπωσις, Μελάνη πανένδοξε· ὅθεν ὑμνοῦμέν σε.

Τῇ συντονίᾳ, τῶν εὐχῶν τὰς αἰσθήσεις ἐρρύθμισας, ταῖς τοῦ Πνεύματος αὐγαῖς· φωτοειδὴς ὅθεν γέγονας, ἐν σώματι ἄϋλον, βίον ζηλώσασα.

Θεοτοκίον

Ὁ περιβάλλων, οὐρανοὺς ἐν νεφέλαις βουλήματι, σπαργανοῦται βουληθείς, χειρὶ Παρθένου ὡς νήπιον, χειρὸς ἀφαρπάζων με, τοῦ πολεμήτορος.

Κάθισμα, τῆς Ὁσίας. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε

Τὰ θεῖα προστάγματα, ἐπιτελοῦσα σεμνή, ἐσκόρπισας ἔδωκας, τὰς μυριάδας τοῦ σοῦ, χρυσίου τοῖς πένησιν, ἄρασα δὲ ἐπ' ὤμων, τὸν σταυρόν σου Μελάνη, ἅμα τῷ σῷ συζύγῳ, ἠκολούθησας πίστει, Χριστῷ τῷ σταυρωθέντι σαρκί, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν... τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός. Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Δεῦτε ἴδωμεν πιστοί, ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός, ἀκολουθήσωμεν λοιπόν, ἔνθα ὁδεύει ὁ ἀστήρ, μετὰ τῶν Μάγων ἀνατολῆς τῶν Βασιλέων, Ἄγγελοι ὑμνοῦσιν, ἀκαταπαύστως ἐκεῖ, Ποιμένες ἀγραυλοῦσιν, ᾠδὴν ἐπάξιον. Δόξα ἐν ὑψίστοις λέγοντες, τῷ σήμερον ἐν Σπηλαίῳ τεχθέντι, ἐκ τῆς Παρθένου καὶ Θεοτόκου, ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας.

ᾨδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ

Ἐγκρατείᾳ τὰς ὀρέξεις, τῆς σαρκὸς θανατώσασα, τὴν ζωὴν τῶν ὅλων, ἔσχες ἐνοικοῦσαν σοι Πάνσεμνε, πρὸς ἣν ἐκ γῆς μεταστᾶσα, κατεσκήνωσας, βασιλείας τοῖς ἐν οὐρανῷ ἀπολαύουσα.

Τὰς πολλάς σου μυριάδας, τοῦ χρυσίου διένειμας, πενομένοις ὄντως, ταύτας θησαυροῖς δὲ ἀπέθηκας, παλαιουμένοις μηδέπω, εἰς αἰῶνα δέ, συντηροῦσὶ σοι τὴν διαρκῆ μονιμότητα.

Συμπαθείας σου ὁ πλοῦτος, ποταμὸς ὥσπερ γέγονε, καταρδεύων πᾶσαν, πένητος Ἀοίδιμε

ἔνδειαν, ῥύπον ἐκπλύνων πτωχείας, ὄλβον ἄσυλον, προξενῶν σοι, τὸν ἐν οὐρανοῖς μὴ κενούμενον.

Θεοτοκίον

Ταῖς ὁρμαῖς καθυποκύψας, τῶν παθῶν ὥσπερ ἄλογος, λογικὸς ὑπάρχων, παρασυνεβλήθην τοῖς κτήνεσιν, ἀλλ' ἡ τὸν Λόγον τεκοῦσα τὸν ἀΐδιον, μὴ παρίδῃς με, διαπαντός ἀπολλύμενον.

ᾨδὴ ε'. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται

Τὰς ἀμόρφους τέλεον, ἰδέας τῶν παθῶν, ἐκ ψυχῆς ξέσασα σεμνή, ἐγκρατείας χρώμασι, διεζωγράφησας, ἐν αὐτῇ ἀπάθειαν, καὶ ἀγάπην ἀνυπόκριτον.

Τηλαυγὲς ὡς ἔσοπτρον, ὑπάρξασα σεμνή, διαυγεῖς πνεύματος Θεοῦ, διαδόσεις Ἔνδοξε, ὑποδέδεξαι, καὶ πιστοὺς ἐφώτισας, τῇ λαμπρότητι τοῦ βίου σου.

Ἐγκρατείᾳ σβέσασα, παθῶν πυρκαϊάν, τὸν πυρσὸν ἧψας τῆς ψυχῆς, ἐν παντὶ τῷ βίῳ σου, καταλαμπρύνοντα, καὶ τὰς ἀμαυρότητας, τῶν δαιμόνων ἐκκρουόμενον.

Θεοτοκίον

Ἡ Παρθένος ἔτεκε, Θεὸν Ἐμμανουήλ, ἐν Σπηλαίῳ τῆς Βηθλεέμ, τὴν Ἐδὲμ ἀνοίγοντα, πάλαι κλεισθεῖσάν μοι, ἀκρασίᾳ βρώσεως, καὶ ἀπάτῃ τῇ τοῦ ὄφεως.

Ὠδὴ ς'. Θύσω σοι.

Ἀβρόχως, τὸ τοῦ βίου διῆλθες κλυδώνιον, ἀκαταπόντιστος· ὅθεν, είς λιμένα ἄκλυστον καθωρμίσθης, καὶ τῆς ὄντως, ἀπολάβεις γαλήνης Ἀοίδιμε.

Σπινθῆρσι, τοῦ θερμοῦ σου πρὸς Κύριον ἔρωτος, πεπυρωμένα τὰ βέλη, κατεφλέχθη πάντα τῆς ἁμαρτίας, καὶ δαιμόνων, κακουργίᾳ είς τέλος ἠφάνισται.

Ὁ νοῦς σου, πρὸς τὸ κρεῖττον ἑνώσει θεούμενος, τῆς πρὸς τὴν σάρκα φιλίας, διεζεύχθη νεύσει παντοδυνάμῳ· διὰ τοῦτο, τῆς ἀσκήσεως πόνους ὑπέφερες.

Θεοτοκίον

Θεοί με, γεννηθεὶς έκ Παρθένου ὁ Κύριος, καὶ σπαργανοῦται τὴν λύσιν, τῶν έμῶν ποιούμενος έγκλημάτων, καὶ χωρεῖται, έν Σπηλαίῳ ὁ πᾶσιν ἀχώρητος.

Κοντάκιον τῆς Ὁσίας. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς έν τῷ Σταυρῷ

Καταυγασθεῖσα τὴν ψυχὴν φρυκτωρίαις, τοῦ ἀναλάμψαντος ἡμῖν έκ Παρθένου, έν ἀρεταῖς διέλαμψας Πανεύφημε· πλοῦτον γὰρ σκορπίσασα, έπὶ γῆν έφθαρμένον, έναπεθησαύρισας, τὸν ούράνιον πλοῦτον, καὶ έν ἀσκήσει ἔλαμψας φαιδρῶς. Ὅθεν Μελάνη, σὲ πόθῳ γεραίρομεν.

Ὁ Οἶκος

Φυγοῦσα κόσμου τὰ τερπνά, χρυσοῦ τὰς μυριάδας ἐσκόρπισας πλουσίως, εἰς χεῖρας τῶν πενήτων ἀποθεμένη εὐσεβῶς, τόπους δὲ τοὺς θείους διαδραμοῦσα, τοῖς πᾶσι τὰ πάντα γέγονας, βίον διελθοῦσα ἰσάγγελον, καὶ πᾶσιν ἐπαρκοῦσα· τῷ ἐλαίῳ δὲ τῆς εὐποιΐας, φαιδρύνασα τὴν ψυχικὴν λαμπάδα, εἰσῆλθες σὺν Χριστῷ πρὸς θεῖον νυμφῶνα, βασιλείας τῆς αὐτοῦ κατατρυφῶσα. Ὅθεν Μελάνη, σὲ πόθῳ γεραίρομεν.

ᾨδὴ ζ'. Ὁ διασώσας ἐν πυρί

Σὺν τῷ συζύγῳ τὸν ζυγόν, φέρουσα Χριστοῦ θεοφόρε, κατενεώσατε εὐχῶν, τῷ ἀρότρῳ τὰς ψυχάς, καὶ τὴν ἄρουραν, τῶν καλῶν γεωργήσαντες, ἐντρυφᾶτε εἰς αἰῶνας, τῆς ἄνω δόξης.

Ὡσεὶ ἐλαία ψαλμικῶς, οἴκῳ τοῦ Θεοῦ φυτευθεῖσα, καθιλαρύνεις μυστικῶς τὰς καρδίας, Ὁσία καὶ πρόσωπα, τῷ ἐλαίῳ τῶν πόνων σου, τῶν πιστῶς ἀνευφημούντων σου τους ἀγῶνας.

Τῆς ἐγκρατείας δροσισμῷ, σβέσασα παθῶν τὰς καμίνους, τῇ ἐπομβρίᾳ τῶν εὐχῶν, ἰαμάτων πελάγη ἀνέβλυσας, παθημάτων ἐπήρειαν, κατακλύζοντα Μελάνη τῶν σὲ τιμώντων.

Θεοτοκίον

Πόκον ἔφη ὁ Δαυΐδ, ὡς τὸν ὑετὸν δεξαμένην, τὸν ἐπουράνιον Ἁγνή, ἀνομίας χειμάρρους ξηραίνοντα, καὶ πιστῶν καταρδεύοντα, διανοίας χερσωθείσας τῇ

ἁμαρτίᾳ.

Ὠδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ

Ναὸν τὴν καρδίαν καὶ τὸ σῶμα, τριάδος τῆς ὑπερθέου ἐκτελέσας, θείους ἀνεδόμησας οἴκους Ἀξιάγαστε, ἐν οἷς Παρθένων τάγματα, καὶ Μοναζόντων χορούς, συνήθροισας ὑμνοῦντας συμφώνως, καὶ δοξολογοῦντας, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Φρονήσει, ἀνδρείᾳ, σωφροσύνῃ, καὶ θείᾳ δικαιοσύνῃ διαλάμπουσα ἔσχες ἀνυψοῦσάν σε, ὕψος πρὸς οὐράνιον, ὑψοποιὸν ταπείνωσιν, δι' ἧς κατέβαλες, Ὁσία τὸν μεγάλαυχον ὄφιν· ὅθεν σε τιμῶμεν, ὡς ὄντως νικηφόρον.

Ἐλέῳ τὸν ἔλεον ἐκτήσω· ἐσκόρπισας ἔδωκας τοῖς πένησιν· ἡ δικαιοσύνη σου, μένει αἰωνίζουσα, καὶ τὸ ἐκ ταύτης κέρδος σοι, μὴ παλαιούμενον, Μελάνη θεοφόρε Ὁσία, κλέος τῶν ἐν πίστει, ἀεὶ σε εὐφημούντων.

Θεοτοκίον

Παθῶν με ταράττει τρικυμία, βυθὸς με χειμάζει ἀπογνώσεως, σῶσόν με Πανάμωμε, Μήτηρ καὶ σωθήσομαι· τὸν γὰρ Σωτῆρα Κύριον ἐκυοφόρησας, ἐν φάτνῃ, τὸν ὡς βρέφος τεχθέντα, ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Εὔα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς

Εἰς ὕψος σαφῶς τῆς ἀκραιφνοῦς, ἀνέδραμες, Μακαρία τελειότητος, ἔφθασας τάξεις Ἀσωμάτων, τῷ ὄντως ἐφετῷ προσεπέλασας, πηγὴν τῶν ἀγαθῶν νῦν κατείληφας· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Χοροῖς συνευφραίνῃ Ἀσκητῶν, ἀσκήσασα, καὶ τὰ πάθη θανατώσασα, βλέπεις ἀνακεκαλυμμένῳ, προσώπῳ τοῦ Θεοῦ τὴν λαμπρότητα, ἧς πρώην τὰς ἐμφάσεις ἐκέκτησο, σῶφρον Μελάνη παναοίδιμε.

Βαδίσασα τρίβον τὴν στενήν, εὐρύχωρον, Παραδείσου πλάτος ἔφθασας, ὅπου χαρὰ ἑορταζόντων, τὸ ξύλον τῆς ζωῆς ἔνθα πέφυκεν, ἡμῶν διὰ παντὸς μνημονεύουσα, τῶν ἐκτελούντων σου τὴν κοίμησιν.

Θεοτοκίον

Ὁ νώτοις φρικτῶς Χερουβικοῖς ὀχούμενος, ἐν ἀγκάλαις νῦν καθέζεται, Κόρης ἁγνῆς, καὶ σπαργανοῦται, καὶ λύει τὰς σειρὰς τῶν κακῶν ἡμῶν, καὶ γάλακτι ὡς νήπιος τρέφεται, ὁ διατρέφων πνοὴν ἅπασαν.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ὁσίας. Ἦχος β'. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Μελάνη παναοίδιμε, Μοναζουσῶν τὸ καύχημα, παθῶν με τῇ ἀμαυρώσει, μελανωθέντα κατ' ἄμφω, λαμπρύνασα καθάρισον, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου, ὅπως φαιδρῶς γεραίρω σε, καὶ τὴν φωσφόρον σου μνήμην, λαμπροφανῶς ἑορτάζω.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς

Ὁ ὢν σὺν τῷ Γεννήτορι, Θεὸς ἀεὶ προάναρχος, ἐκ Πνεύματος νῦν ἁγίου, ἐν Βηθλεὲμ ἀπορρήτως, ἐκ σοῦ Παρθένε τίκτεται, ὑπὸ τὸ θεῖον σπήλαιον· ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων δέ, σπαργανωθεὶς ἀνεκλίθη, λύων σειράς μου πταισμάτων.

Εἰς τοὺς Αἴνους, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. β'. Αἱ Ἀγγελικαὶ

Ὢ τῶν ὑπὲρ νοῦν, καὶ μεγάλων μυστηρίων! πῶς ὁ ἀναφής, ἐνειλούμενος σπαργάνοις, ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων, ἀνεκλίθη ὡς νήπιον, πάντας ἀλογίας ἀπαλλάττων, καὶ πρὸς οὐρανοὺς ἡμᾶς ἀνάγων, αὐτῷ κράζοντας· Εὐλογημένος ὁ τεχθείς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Τὸν Ἐμμανουήλ, ἐν Σπηλαίῳ γεννηθέντα, ἄνωθεν ἀστήρ, κατεμήνυσε τοῖς Μάγοις, δικαιοσύνης ὄντα, ἀπερίγραπτον Ἥλιον, καὶ περιγραφόμενον ἐν φάτνῃ, σάρκα ὑλικὴν ἠμφιεσμένον, πρὸς ὃν κράζομεν· Εὐλογημένος ὁ τεχθείς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Νῦν ἐπὶ τῆς γῆς, πεφανέρωται παιδίον, ὁ ἐκ τοῦ Πατρός, γεννηθεὶς πρὸ τῶν αἰώνων. Ἀγάλλου πᾶσα κτίσις, οὐρανοὶ εὐφραινέσθωσαν, βλέποντες τοὺς πρὶν ἀπατηθέντας, πάλιν τῷ Θεῷ οἰκειουμένους, αὐτῷ κράζοντας· Εὐλογημένος ὁ τεχθείς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Θέλων οὐρανούς, κλίνας Κύριε κατέβης, καὶ

Παρθενικήν, μήτραν ᾤκησας ἀφράστως, καὶ βρέφος ἐγνωρίσθης, ἐν Σπηλαίῳ τικτόμενος, καὶ συναναστράφης τοῖς ἀνθρώποις, ἀρίστην ὁδὸν ὑποδεικνύων, τοῖς σοὶ κράζουσιν· Εὐλογημένος ὁ τεχθείς, Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Κύριε, δός μοι γλῶσσαν, ὥσπερ κάλαμος γραμματέως ὀξυγράφου, ἵνα ὑμνήσω τῆς Ὁσίας σου Μελάνης, τὸν ξενήκουστον πρός σε θεῖον ἔρωτα· ἐξ οὗ πληρωθεῖσα ὡς ἀσματίζουσα νύμφη, χορεύουσα τῷ τυμπάνῳ τῆς νεκρώσεως τοῦ σώματος, οὕτως ἔψαλλε· τάξατε ἐπ' ἐμὲ ἀγάπην θυγατέρες Ἱερουσαλήμ, ὅτι καλὸς καὶ ὡραῖος ὁ Νυμφίος μου, καὶ δι' αὐτὸν ἀπεκδυσάμην τὸν χιτῶνα τῆς ἐπιγείου δόξης μου, καὶ τὰ ὑποδήματα τῶν μυριάδων τοῦ χρυσίου μου. Στηρίσατέ με ἐν μύροις, στοιβάσατέ με ἐν μήλοις, ὅτι τετρωμένη τῆς ἀγάπης τοῦ ἐγώ, ἠρνησάμην τὸν ἐπίγειον Νυμφίον μου. Καρδιώθητε οὖν πᾶσαι πρὸς τὴν Αὐτοῦ ἀγάπησιν, ὅτι αὕτη κραταιὰ ὡς ὁ θάνατος, ὃν μόνην ὁδόν, ζωῆς εὑροῦσα καθ' ἡμέραν δι' Αὐτὸν ἀπέθνησκον, ἵνα καὶ ζήσω σὺν Αὐτῷ εἰς τοὺς αἰῶνας, μεθ' ὅλων τῶν ἠγαπηκότων με καὶ τιμώντων τὴν ἡμέραν τῆς ἐν Αὐτῷ κοιμήσεώς μου.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.

Χορεύουσιν Ἄγγελοι πάντες ἐν οὐρανῷ, καὶ ἀγάλλονται σήμερον· σκιρτᾷ δὲ πᾶσα ἡ κτίσις, διὰ τὸν γεννηθέντα ἐν Βηθλεέμ, Σωτῆρα Κύριον, ὅτι

πᾶσα πλάνη τῶν είδώλων πέπαυται, καὶ βασιλεύει Χριστὸς είς τοὺς αἰῶνας.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.